

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 17 Σεπτεμβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 245 — Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30

"Εξωστρεμοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετησίᾳ δολ. 4

ΕΥΘΥΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἴσως δὲν ἔχομεν ὑποπτευθῇ οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν σοβαρότητα τῆς ἀποστολῆς μας, ὡς Ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀντιμετώπισις μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἀταξίας, τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἣτις ἐδημιούργησε τόσον θλιβερόν σάλον. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ὀρμητήριον καὶ τὴν αἰτιοκρατικὴν ἀφορμὴν τῆς πορείας μας· δὲν ἐξαντλεῖται ὅμως ἢ μάλλον δὲν πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ ἐδῶ· ἡ ἀποστολή μας συνίσταται εἰς τὴν περισυλλογὴν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων στοιχείων, ποῦ συνθέτουν τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν πραγματικότητα τῆς πατρίδος μας· ἀφοῦ δὲν ἐπετύχομεν τὴν ὀργανικὴν αὐτὴν περισυλλογὴν, ὀφείλομεν νὰ τὴν περιφρουρήσωμεν ἀπὸ τὰς μυρίας σκοτεινὰς ἀντιδράσεις· ποῦ ἐξαπολύουν ἡ Μασσονία, ἡ διαφθορά, καὶ ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως. Τίποτε δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν τῶν ὅλα κείνται εἰς σωροὺς ἔρειπών· καὶ ἐπὶ τῶν ἔρειπῶν αὐτῶν χοροπηδοῦν μετ' ἀπαίσιον σαδισμόν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Γλυκοτάτου Ἑσταυρωμένου, περιβεβλημένοι διὰ τὸ ἀκίνδυνον, μετὰ τὰ πλέον καθουσιαστικὰ σχήματα. Λύκοι μετ' ἔνδυμα προβάτου, ὅπως τοὺς ἀπεκάλεσε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς Γραφάς.

Τι θὰ κάμωμεν λοιπόν; θὰ ἀγωνισθῶμεν! Ἀλλὰ πῶς; Ἐδῶ εὐρίσκεται τὸ τεράστιον καὶ θεμελιώδες πρόβλημα. Περί ἀγῶνος ὁμιλοῦν οἱ πάντες, καὶ ὅμως ἐλάχιστοι ἔχουν συλλάβει τὸ βαθύτατον νόημα τοῦ Ἀγῶνος κυρίως κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ διεξαγωγὴν.

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θὰ παραθέσωμεν ὀρισμένας βασικὰς ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μᾶς κατευθύνουν ὡς ἀγωνιστικὰ ἀξιώματα.

Α' Δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμῶμεν οὔτε τὴν

νοημοσύνην, οὔτε τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων μας. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, ὡς ἀποκαλύπτει ἡ ἔγκριτος ἐφημερίς «Χριστιανικὴ Δημοκρατία» εἶναι Μασσόννοι. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι ἀντιμετωπίζομεν αὐτὴν τὴν Μασσονίαν. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τὴν σοβαρότητα καὶ κρισιμότητα τοῦ Ἀγῶνος.

Β' Εἰς ἓνα τοιοῦτον ἀγῶνα αἱ ἀτομικαὶ ἱκανότητες εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν, ἐὰν δὲν πλαισιωθοῦν μέσα εἰς μίαν ἀρραγὴ ἐνότητα. Τὸ ὄργανον μόνον πληθὸς ἀσκεῖ εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τονίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς συγκροτήσεως ἐνὸς συλλογικοῦ ὀργάνου, πανελληνίου χαρακτῆρος, ὅπερ θὰ ἐκπροσωπῇ ὁλόκληρον τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα καὶ θὰ διδῇ τὴν γραμμὴν εἰς τὸ Πανελλήνιον αὐτὸ μέτωπον.

Γ' Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν οἱ φύσει καὶ θέσει ἡγέται εἶναι ὁ κληρὸς· ὅχι μόνον διότι εἶναι ἐκκλησιαστικὸς ὁ Ἀγών, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ κληρικός εἶναι φορεὺς τῶν ἀξίων τοῦ Ἀγῶνος μας καὶ οἱ κληρικοὶ μας κατὰ πλειοψηφίαν ἀνεδείχθησαν πρωταγωνισταὶ εἰς τὸν Ἀγῶνα αὐτόν. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ κληρικοὶ δύνανται νὰ ἀναδειχθοῦν τυραννίσκοι ἢ φεουδάρχαι· σημαίνει ἀπλῶς ὅτι εἶναι ποιμένες, οἵτινες ποιμαίνουν μετ' ἀπλότητα καὶ ταπεινοφροσύνην τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα τοῦ Ἀρχιπομένου Ἰησοῦ. Διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ ἄξιοι τοῦ ὀφίστου ὑπουργήματος τῆς Ἠγεσίας (ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν) θὰ πρέπει νὰ διαφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνεπανόρθωτον φθορὰν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, τῆς φατρίας, σκεπτόμενοι μετ' ὁρμῆς τὸν τρόπον τῆς συγκροτήσεως ἢ ἀνανεώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως,

μέχρις οὗτος ὁ Κύριος ἀποστείλῃ Ἐπίσκοπον ἢ Ἐπισκόπους.

Δ' Ὅλοι οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοί, ὁπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται ὀφείλουσι νὰ ἀποκτήσουν τὴν συνειδήσιν, ὅτι ἀνήκουσι εἰς ἕνα τεράστιον μέτωπον, ἐπιδεικνύοντες πειθαρχίαν καὶ σεβασμὸν εἰς τὸν κληρὸν (τοῦ ὁποίου ἡ εὐθύνη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ Ἱερόν), ἀγάπην δὲ καὶ σύμπνοιαν μεταξύ των.

Ὅσοι ἐξ Ἀθηνῶν κληρικοὶ ἢ λαϊκοὶ περιόδευσουν τὴν Ἑλλάδα μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν σημειώνουν τὸν ἀγνόν καὶ ἄδολον ἐνθουσιασμόν τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου. Αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός ἀποτελεῖ τὸ πολύτιμον ὕλικόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ Ἀγῶνος, ὥς τὸν διεγράψαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Οἱ καιροὶ μᾶς ἐπιβάλλουν σκληρὰς εὐθύνas καὶ ὑψηλὰ καθήκοντα· τὰ ἀποδεχόμεθα, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Ἀπὸ τοὺς Ἐθαγγελικοὺς θησαυροὺς

ΔΥΣΧΕΡΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Κόσμος — Ψυχὴ

Εἰς μίαν δυσχερεστάτην ἐκλογὴν μᾶς προτρέπει ὁ Κύριος· θέτει ἐνώπιόν μας δύο πραγματικότητας, τὸν κόσμον καὶ τὴν ψυχὴν. Πλούτη, δόξαι, παντοῦτα ἀγαθὰ, βαρύνοντες τίτλοι συνθέτουν τὴν πρώτην πραγματικότητα, τὸν κόσμον. Πολλοὶ κατέκτησαν τὸν κόσμον. Ἄς ἴδωμεν μερικοὺς ἐξ αὐτῶν. Ἐνδοξὸς στρατηλάτης ὁ Ναπολέων· ἀπέβη ὁ θεὸς τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ κυριώτερος ρυθμιστὴς τῶν τυχῶν τῆς· βαδύπλουτος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας Κροῖσος· ἑκπαγλὸς καὶ ἐξαστράπτουσα ὥραιότης ἡ Ἀσπασία καὶ πλεῖστοι ἄλλοι κατακτητὰι τοῦ κόσμου. Ποῦ εὐρίσκονται ὅμως σήμερον ὅλοι αὐτοί; Ποῖον τὸ θετικὸν κέρδος τῶν κατὰ κόσμον ἐπιτυχιῶν των; ὅλοι τῶν ἀνεξαιρέτως ἐκονιορτοποιήθησαν ἀπὸ τὸν ἀποτρόπαιον καὶ σκελετώδη μονάρχην τοῦ παρόντος κόσμου, τὸν θάνατον. Οὐδὲν ἴχνος ἀπέμεινεν ἐκ τῶν καταπληκτικῶν των θριάμβων. Διελύθησαν μὲ τὴν εὐκολλίαν, ποῦ διαλύονται τὰ νεφίδρια καὶ ἐξηφανίσθησαν μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἐφημέρου θριάμβου τοῦ ἄνθους. Ποῖον λοιπὸν τὸ θετικὸν καὶ βέβαιον κέρδος τῶν κατὰ κόσμον θριάμβων των; ἕνα μεγάλο καὶ θλιβερὸ μηδενικόν!!!

«Ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται».

Ἀπατηλὴ λοιπὸν πραγματικότης ὁ κόσμος! διεγερτικὸν ὄνειρον διαλυόμενον ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκτίνας τῆς αὐγῆς. Ὁ κόσμος παρ' ὅλην τὴν δόξαν του, παρ' ὅλην τὴν ἰσχύν του, παρ' ὅλον τὸν θόρυβόν του συντρίβεται μέσα εἰς τὴν φρικαλέαν ἄβυσσον τοῦ τάφου.

Ἀλλὰ ποία ἡ δειτέρα πραγματικότης, ἡ ψυχὴ; ψυχὴ! ἀθάνατος βεβαίως καὶ ἀσύλληπτος ἀπὸ τὰ ὕλικα αἰσθητήρια. Δὲν τὴν ἀνευρίσκει ὁ χειρουργὸς ὀπισθεν τῶν ἐσωτερικῶν ὁργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· δὲν τὴν συλλαμβάνουν αἱ θανατουργικαὶ

ἀκτίνες τῶν ἀκτινοσκοπικῶν μηχανημάτων, ὥστε νὰ τὴν περιγράψουν εἰς τὴν πλάκα τῆς ἀκτινογραφίας. ψυχὴ! παρούσα ὅμως εἰς ὅλα τὰ θαυμαστὰ πνευματικὰ μεγαλουργήματα! Τίς συνθέτει τοὺς ὠραίους ὕμνους; τίς ἀνακρούει τοὺς γλυκυτάτους φθόγγους τῆς μουσικῆς; Τίς δίδει μορφὴν εἰς τὸ ἄψυχον μάρμαρον; Τίς ἀνακινεῖ τὰς μυριάδας τοῦ πλήθους εἰς στιγμὰς πατριωτικῶν ἐξαλμάτων; Μήπως ὁ δυσκλίνητος ὕλικὸς ὄγκος τοῦ Σώματος; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατί μετὰ τὸν θάνατον σιγοῦν τὰ λαλίστατα χεῖλη τοῦ ρήτορος; ἀδρανοῦν τὰ χεῖρα τοῦ γλύπτου; σβύνουν οἱ ἀναμοχλεύοντες ὀφθαλμοί; Ἀσφαλῶς ὁ δημιουργὸς ὅλων τῶν πνευματικῶν ἀριστουργημάτων, ἡ ψυχὴ!

Ἡ ψυχὴ τὸ θεμέλιον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας! Ἡ ψυχὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ αἰώνιον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ψυχὴ μόνον μένει· καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ μόνον ἀξίζει.

Ἐνδεχομένως ὁ ἄνθρωπος νὰ περιβάλλεται μὲ ἐλεεινὰ ῥοκνὰ· νὰ ἔχῃ κατὰστικτον τὸ σῶμα ἀπὸ πυρορροῦσας πληγὰς· νὰ εἶναι ἄσημος καὶ ἀφανής· εἶναι ὅμως ὑπεράτατη ἀξία, διότι ἀκριβῶς ἔχει ψυχὴν. Ἄνθρωποι μὴ ὑποκλίνεσθε πρὸ τῶν κοσμικῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν τίτλων ὑποκλιθῆτε μὲ σεβασμὸν πρὸ τοῦ πεινόντος ἐπαίτου, διότι ἔχει ψυχὴν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει ἀντάλλαγμα ἐπὶ τῆς γῆς!

Κόσμος — Ψυχὴ! Μία ἀντίθεσις φορικτὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος! Κόσμος=φθορά, θάνατος, καταστροφή. Ψυχὴ=αἰωνιότης, ἀθανασία. Τί θὰ ἐκλέξῃς λοιπὸν ἄνθρωπε;

Θέλεις ἕνα μέτρον τῆς ἀξίας τῆς ψυχῆς σου; Σήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὸν Γολγοθᾶν! Ὁ Γολγοθᾶς ἐστήθη διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ ψυχὴ σου τὴν Αἰώνιον καὶ ἄδυτον εὐτυχίαν.

Τοῦ κόσμου ἡ ἡλικία ἀσήμαντος! ὅση ἡ ἡλικία τῆς πεταλούδας, ποῦ φτερουγίζει ἀμέριμνη εἰς τοὺς ἀγρούς. Τῆς ψυχῆς ἡ ἡλικία αἰώνια.

Φίλε ἀναγνώστα

Τὰ ἀγαθὰ τοῦ παρόντος κόσμου ἔχεις δικαίωμα νὰ τὰ ἀπολαύσῃς, ὅχι ὅμως νὰ τὰ καταχρασθῇς. Τὴν ψυχὴν σου ἔχεις ὑποχρέωσιν νὰ τὴν καταστήσῃς ἁγίαν.

Εἴτε ἐκέρδισες τὸν κόσμον εἴτε τὸν ἔχασες μίαν ἡμέραν θὰ συναποθάνῃς μὲ αὐτόν.

Ἐνῶ τὴν ψυχὴν ἔαν, μὲν τὴν κερδίσῃς θὰ εὐφραίνεσαι αἰωνίως· ἔαν τὴν χάσῃς (ὃ μὴ γένοιτο εἰς οὐδένα) θὰ βασανίζεσαι αἰωνίως.

Ζύγισε μὲ σύνεσιν εἰς τὴν συνειδήσιν σου τὸ πρόσκαιρον καὶ τὸ αἰώνιον καὶ διάλεξε μὲ ἀποφασιστικότητά τὸ αἰώνιον!

Ἀκουσε μὲ προσοχὴ τὰ πατρικὰ λόγια τοῦ Κυρίου «τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Υπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33— Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΤΡΟΠΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Κατ' ἀρχὴν εὐχαριστῶ τὸ Δ. Σ. τῆς Κοινότητος Θεογνίκης, ὅπερ εἰς τὸ πρόσωπον μου εἰμίμησε αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντηλλάξαμεν σκέψεις τινὰς ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἀπὸ τὴν παροῦσαν στήλην θὰ ἀπευθύνω τοὺς χαιρετισμοὺς των πρὸς δλόκληρον τὴν Πανελλήνιον παράταξιν ἡμῶν καὶ ἀπὸ αὐτὴν θὰ συνομιλήσω καὶ πάλιν ὀλίγα μαζὺ των ἐπὶ τῆς κοινῆς καὶ σοβαρᾶς υποθέσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὸ κυριώτερον θέμα τῶν συνομιλιῶν μας ὑπῆρξεν ὁ τρόπος Διοικήσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Κατὰ τὴν ἀποψιν τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν, ποὺ διοικοῦν τὴν Κοινότητα Θεογνίκης ἀπαιτεῖται ἡ συγκρότησις δύο κέντρων μὲ ἑδρας τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Θεογνίκην καὶ ἀνάλογον περιφερειακὴν κατανομήν τῶν Παραρτημάτων. Τὰ κέντρα αὐτὰ θὰ ἔχουν διοικητικὴν αὐτοτέλειαν καὶ ὁμοσπονδιακὴν συνεργασίαν. Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Σχεδίου αὐτοῦ ἦσαν κυρίως δύο.

Α) Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀντιπροσωπευτικωτέρας ἐκπροσωπήσεως τοῦ Ἀγῶνος μας παρὰ ταῖς Ἀρχαῖς.

Β) Ἡ δυνατότης καθορισμοῦ γραμμῆς πορείας.

Καὶ τὰ δύο ἐπιχειρήματα σοβαρά. Σήμερον μόνον τοπικαὶ διοικήσεις ὑπάρχουν, μὴ δυνάμεναι οὔτε τὸν ἀγῶνα νὰ ἐκπροσωπήσουν οὔτε ἐνότητα γραμμῆς νὰ ἐξασφαλίσουν, οὔτε διὰ τοῦ ὄγκου των νὰ βαρύνουν.

Εἰς τὰς σκέψεις ὅμως περὶ διοικητικῆς διαρθρώσεως δὲν πρέπει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀπομακρυνθῶμεν τοῦ θεμελιώδους γνωρίσματος τοῦ Ἀγῶνος μας, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δηλονότι. Εἴμεθα Ἐκκλησιαστικὴ κίνησις καὶ ἐπομένως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ὑπάρχει ἡ ἐνότης τῆς πίστεως τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων καὶ ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης. Τὰ διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων εἶναι τοπικαὶ περιοχαὶ τῆς Ἐκκλησίας π.ο.χ. μὲ ἐπὶ κεφαλῇς τοὺς ἐφημερίους, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπη νὰ ἀναλάβουν περισσοτέραν εὐθύνην.

Δύναται λοιπὸν δι' ἐνὸς Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου νὰ συγκροτηθῇ μία ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Πανελληνίου συνδέσεως μὲ κυριώτερα θέματα: α) Τὴν βαρύτεραν καὶ συστηματικωτέραν ὀχλήσιν τῶν ἀρμοδίων, β) Τὴν ἐξασφάλισιν ὁμορρυθμίας εἰς τὴν κίνησιν τῶν Παραρτημάτων γ) τὴν εὐρύτεραν κυκλοφορίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» δ) τὴν συστηματοποίησιν ἐν γένει τοῦ διεξαγομένου Ἀγῶνος. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ συνέρχεται δις τοῦ ἔτους εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Θεογνίκην καὶ ε) τὴν ὁργάνωσιν τῶν νέων.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἄς ἀποτελέσουν πλάνη σχεδίων καὶ ἄς ὀριμάσουν τὴν συγκρότησιν ἐνὸς συνεδρίου.

Μεῖ ἰδιαίτεραν χαρὰν σημειοῦμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. τῆς Κοινότητος τῆς Θεσσαλονίκης νὰ διοργανώσῃ τοὺς νέους καὶ πολλὰ ἀναμένωμεν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ κ. Σ. Παπαριαννοῦλη. Ὡσαύτως συγχαίρομεν τὸν ὑπὸ τὸν κ. Κατσάρον Δ. Σ. διὰ τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς καὶ ἐλπίζομεν τὸ παράδειγμα νὰ γενικευθῇ,

διότι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καλεῖται σήμερον νὰ διεξαγάγῃ σκληρὸν ἀγῶνα καὶ ἀπαιτεῖται ὥς ἐκ τούτου ἡ συμπαράστασις ὅλων.

Ἀκούραστος καὶ βιβλικὸς ὁ πατὴρ Στυλιανὸς ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τῆς Κοινότητος· βαθυστόχαστος καὶ πεπειραμένος ὁ πατὴρ Γαβριὴλ ἀποτελεῖ πλούτιμον πνευματικόν. Χαιρετίζομεν καὶ αὐτοὺς ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τῆς Θεσσαλονίκης.

Διον. Μπατιστάτος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Προέβαλλε καὶ πάλιν ἡ ἡμέρα τοῦ τιμίου Προδρόμου μὲ τὴν ἐξαίρετον ἐορταστικὴν ὄψιν, ποὺ προσλαμβάνει ἐδῶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θηβῶν γενικὸν χαρακτῆρα.

Ἐν ἐκ τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τὸ Λουτοφί μὲ τοὺς ἐξαιρέτους κατοίκους του καὶ τὸν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον ἐφημέριόν του Ἱερομόναχον Ἀντώνιον Χαλκιᾶν, ἄνδρα κόσμιον, συνετὸν καὶ ζηλωτὴν, ἠτύχησε νὰ κρατήσῃ ὁμοφώνως ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς καὶ ἤδη ἀποτελεῖ τὸ σέμνωμα τῆς ἐπαρχίας εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν τῶν ἐργαζομένων τὸ ἀγαθὸν κατοίκων του.

Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ ἐορτάζεται κατ' ἔτος μεγαλοπρεπέστατα κατὰ τὴν 29ην Αὐγούστου ἡ μνήμη τοῦ τιμίου Προδρόμου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Ναὸς μὲ ἀφθονον κοσμοσυρροὴν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ ἐκ τῆς πόλεως Θηβῶν.

Ἡ ἐξαίρετος Βυζαντινὴ καλλιτεχνικὴ χορωδία τοῦ Ναοῦ ἀπὸ ἐντοπίους νέους, ὑπὸ τὸν καλλιφωνον μουσικὸν ἱεροψάλτην, κ. Ι. Κυριακάκην ἀποδίδει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐορτήν.

Εἶχα τὸν τιμὴν νὰ παραστῶ καὶ ἐφέτος εἰς τὴν ἐορτήν καὶ λάβω μέρος ὁμοῦ μετ' ἄλλων τεσσάρων ἀδελφῶν συλλειτουργῶν. Τοῦ ἐφημερίου τοῦ Πανος. Ἀρχ. Χρυσοστόμου Σταμούλη ἐφημερίου Θηβῶν, τοῦ Πανος. Θεοφυλάκτου ἐφημερίου Μπαλτοῦ Θηβῶν καὶ τοῦ Αἰδεσ. Ἱερέως Εὐσταθίου ἐφημερίου Δομβραίνης.

Πεντὰς ἱερέων μετὰ δεκάδος ψαλτῶν συνεκροτοῦμεν τὸν κύκλον τῆς δοξολογίας τοῦ θαείου Βαπτιστοῦ. Οὕτω ἡ ἐορτὴ προσέλαβεν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα.

Ἡ θεία λειτουργία ὑπῆρξε κατανυκτικωτάτη καὶ ἄκρως συγκινητικὴ ἐξ ἀναμνήσεων τῆς περσικῆς τοιαύτης.

Τὰ δάκρυα ρέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑπερπληθοῦς ἐκκλησιασματος ἐγένοντο ἀντιληπτὰ διότι ὡς ἐλέχθη εἰς τὴν φαντασίαν ὅλων ἐτυποῦτο ζῶηρ ἡ γεγραμμένη μορφή τοῦ ἐκλιπόντος ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν εὐλογοῦσα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τὰ πλήθη.

Οἱ εὐμοιρήσαντες ν' ἀπολαύσουν τῶν τελευταίων του εὐλογιῶν τῆς ἀλησιμονήτου ἐκείνης τελευταίας ἱεουργίας του εἰς Λουτοφί θὰ μνημονεύσουν ζῶηρ ἐπὶ σειρὰν ἔτων τὴν ἐξαίρετικῶς ἐπιβλητικὴν μεγάλην δι' ἡμᾶς ἐκείνην ἡμέραν.

Θὰ ἐνθυμοῦνται εὐλαβῶς τὸ ἀκτινοβολοῦν καὶ

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ πράξει

ΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τὸ ἀξιέπαινον Ἔργον τῆς
«Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Ἀφῆκεν Σταθμὸν εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀ-
γῶνος μας ἡ κατασκήνωσις εἰς τὸ μοναστήρι
«Ἀξίον Ἑστίν» Βαρυμπόμπης. Ὅχι μό-

Τὸ φυτώριον τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης. Αὐριοὶ οἱ
καρποὶ θὰ εἶναι πλούσιοι.

νον ἀπὸ ἀπόψεως ἀρίστης ὁργανώσεως καὶ
λαμπρᾶς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως
Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ. Ὁ χριστιανισμὸς
δὲν εἶναι μόνον θεωρία ἀλλὰ καὶ πράξις δι'
αὐτὸ καὶ αἱ κυραὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς
«Παναγίας Ὁδηγητρίας» ἐξηγοφάλησαν τὴν
πληρότητα εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ παιδί (διὰ τὴν ὀλικὴν
καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν) εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ μὴ ἐξασφαλίσῃ ἐν καιρῷ τὸ σεβα-

χαρίεν πρόσωπόν του τὸ ὁποῖον ἐν συνδυασμῷ μὲ
τὴν ὑψηλοῦ γλῶσσαν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κατα-
κτᾷ ψυχάς.

Τῷ ὄντι ἡ λαμπρὰ ἐκείνη ἡμέρα ἐγράφη εἰς
τὰς καρδίας τῶν χριστιανῶν χρυσοῖς γράμμασι.

Ὁ ἀλήστου μνήμης μακάριος Πατὴρ καὶ Ποι-
μενάρχης ἡμῶν ἀνῆλθεν εἰς μέγα ὕψος τὴν ἡμέραν
ἐκείνην τῆς τελευταίας του ἱεραρχίας ὡς λαμπρὸς
ἀστὴρ ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ του διὰ νὰ σκορπίσῃ ἐκεί-
θεν διαπαντὸς τὸ γλυκὺ φῶς τῶν χαρίτων του, γε-
νόμενος τύπος ἀληθοῦς Ἱεραρχοῦ μιμητοῦ τοῦ Πρώ-
του καὶ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ.

Ἦδη δὲ πλησίον ἐκείνου εὐρισκόμενος ὄντο
ἐκ παιδὸς ἡγάπησε καὶ ὑπερὸ οὐ θλίψεως πολλὰς
καὶ κακουχίας καὶ πικρίας καὶ δεινὰς ἐξορίας ὑπέ-
στη, ζήσας κατὰ πάντα θεαρέστως ἀπολαμβάνει
τοῦ κόπου τὸν μισθὸν αἰωνίως ἀφ' ἡμῶν δὲ ἀχώ-
ριστος τυγχάνει ὡς μαρτυροῦν συνειδήσεις πολλαί.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

† Ἀρχ. Χρυσόστομος ΚΙΟΥΣΗΣ

σμὸν τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ
μὴ καλλιεργήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τὴν εὐλό-
γειαν.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ (τὴν μικρὰν ζύμην)
θὰ προέλθουν τὰ αὐριανὰ στελέχη τῆς Ἐκκλη-
σίας, οἱ ἐνάρετοι πολῖται τῆς κοινωνίας μας.

Ἴδου λοιπὸν τὸ κριτήριον τῆς ἀξίας τοῦ ἔρ-
γου τῆς ὁργανώσεως τῆς «Παναγίας Ὁδηγη-
τρίας».

Τὴν κατασκήνωσιν ἐπισκέπτοντο καθημερι-
νῶς οἱ ἱερεῖς μας, διαπιστώνσαντες τὴν παρα-
δειγματικὴν λειτουργίαν τῆς τὰ παιδιὰ ἐφιλο-
ξενήθησαν κεχωρισμένως δηλαδὴ πρῶτα τὰ
κορίτσια καὶ μετὰ τὰ ἀγόρια.

Πλ.θος ἐπιστολῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν
ἀποδεικνύουν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παιδιῶν
καὶ τὸ βάθος τῆς ὠφελείας. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος
νὰ ἐνισχύῃ τὸ ἔργον τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδη-
γητρίας» καὶ νὰ εὐλογῇ τὰς εὐγενεῖς αὐτῆς
μυροφόρους τῆς Ἀγάπης, ὥστε πάντοτε νὰ
κατεργάζωνται τὸ ἀγαθόν.

Τὸ Δ. Σ. «τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας» μᾶς
ἀπέστειλε μακροσκελὴ ἐπιστολήν, δι' ἧς εὐχα-
ριστεῖ θερμῶς ἅπαντας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς
ὅσοι ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαν-
θρωπικῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς κατασκήνώσεως.

Μέλη τοῦ συλλόγου τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»
μετὰ τῶν φιλοξενουμένων παιδιῶν. Τὸ ὑποδειγμα-
τικὸν αὐτὸ ἔργον ἐγένετο ἐπανειλημμένως ἀντικεί-
μενον ἐπισκέψεως ἀπὸ πολλὰς προσωπικότητας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Περὶς ἀπάσης τὰς Ὁργανώσεις τῶν Γ.Ο.Χ. τὰς
συνεργαζομένης μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου-
λίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 241 φύλλον «Ἡ Φωνὴ
τῆς Ὁρθοδοξίας» σελὶς 5ῃ δημοσιεύομεν τὸ
ὑποβληθὲν ὑπόμνημα ἡμῶν πρὸς τὴν συστα-
θεῖσαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ.
Καραμανλῆ ἐξ Ὑπουργῶν καὶ μετὰ τοῦ Μα-
καριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἐπιτροπὴν πρὸς
ἐξέτασιν καὶ ἐπίλυσιν τοῦ Παλ)κοῦ ζητήματος.

Συνιστῶμεν καὶ αὖθις πρὸς τὰ Προεδρεῖα
τῶν Ὁργανώσεων τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως κινηθῶσι
καὶ ἀξιώσωσιν ἀπὸ τοῦ Βουλευτῆς τῆς Περι-
φερείας τῶν καὶ δεῖ τῆς Κυβερνήσεως κ. Κα-
ραμανλῆ τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ Παλ)γίτικοῦ
μὲ τὴν ἀπόλυτον θρησκευτικὴν μας Ἐλευθερίαν.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίσητε
τὰς ἐνεργείας σας.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. [Κυριακόπουλος Γ. Τζιμπούλος

ΓΑΙΑΝ ΕΧΕΙ ΕΛΑΦΡΑΝ

Εὐχὰς εἰς Ἀποθανόντας

Συνήθεια κεκράτηκεν εἰς πολλοὺς ἐπιζών-
τας νὰ ἀπευθύνωσι διὰ τοῦ τύπου καὶ προφο-
ρικῶς εὐχὴν, ὅπως ἡ καλύψασα τὸ νεκρὸν σῶ-
μα προσφιλοῦς τινὸς ἀνθρώπου τῶν (συγγε-
νοῦς ἢ φίλου) γαῖα εἶναι ἐλαφρά.

Διττῶς δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ εὐχὴ αὕτη.
Πνευματικῶς καὶ Ὑλιστικῶς. Τοῦτέστιν ἀπὸ
ἀπόψεως τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως
καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀπιστίας. Κατὰ τὴν πρώτην
ἡ εὐχὴ ἀπευθύνεται νοερῶς πρὸς τὸν Θεὸν τὸν
πλάσαντα χειρὶ παντοδυνάμῳ τὸν ἄνθρωπον
καὶ ἐκ δύο πραγμάτων συστήσαντα αὐτὸν λέ-
γω δὴ ἐκ χορᾶς καὶ ψυχῆς νοερᾶς—λογικῆς καὶ
ἀθανάτου. Κατὰ τὴν δευτέραν, τὴν ἀπιστίαν,
ἀνάγκη ν' ἀπευθύνῃται εἰς πάντα ἄλλον ἐκτὸς
τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ καὶ πάντως πρὸς ἄνθρωπον.

Ἄλλ' οὕτε καὶ πρὸς τὸν Σατανᾶν εἶναι δυ-
νατὸν ν' ἀπευθύνῃται, διότι ὁ πιστεύων εἰς
τὴν ὑπαρξιν πονηρῶν πνευμάτων ἀνάγκη εἶναι
νὰ πιστεύῃ καὶ εἰς τοιαύτην ἀγαθῶν.

Ἀποκλειομένων, λοιπὸν τῶν δύο τούτων ἄν-
τικειμένων, ἡ πρὸς τὸν ἐκδημήσαντα εὐχὴ ἀ-
πευθύνεται παρὰ τοῦ εὐχομένου πρὸς ἄνθρω-
πον τινά, ζῶντα καὶ δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ
τὸν πάσχοντα νεκρόν!

Οἱ πιστοὶ, δεχόμενοι φρικτὴν λογοδοσίαν
τῆς ψυχῆς, ἀναπέμπουσιν εὐχὴν ὑπὲρ συγχω-
ρήσεως αὐτῆς παρὰ τοῦ Κριτοῦ. Εὐχὴν ὑπὲρ
κουφισμοῦ τοῦ παχουλοῦ σώματος δὲν ἐσκέφ-
θησαν ποτὲ διότι τοῦτο «γῆ ἐστὶ καὶ εἰς γῆν
ἀπέρχεται» τροφή τῶν σκωλήκων, οἷνινες εὐ-
χαριστοῦνται μᾶλλον εἰς σώματα λιπαρὰ καὶ
δγκώδη παρὰ εἰς λιπόσαρκα.

Οἱ ἄπιστοι, μόνον περὶ τὸ σῶμα τὴν φρον-
τίδα ποιούμενοι ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ,
ἐξακολουθοῦσι καὶ μετὰ θάνατον περὶ τοῦ νε-
κροῦ σώματος μεριμνῶντες.

Ἀφρόνως βιώσαντες καὶ θλιβόμενοι πολλὰ-
κις διότι ἡ πλάστιγξ ἐσημείωσε μείωσιν τινὰ
τῶν κιλῶν τοῦ βάρους τῶν φοβούμενοι δὲ μὴ
ἐναγάγωσιν αὐτοὺς οἱ σκώληκες, διότι ἐξ ἀ-
μελείας τῶν, προσήνεγκον ἡλαττωμένην τρο-
φήν ἐν τῷ τάφῳ, ἀφρόνως καὶ πάλιν σκεπτό-
μενοι, ἀναπέμπουσιν εὐχὴν τῷ θανόντι «γαῖαν
ἔχει ἐλαφράν». Πιστεύουσι τοῦτέστιν, ὅτι ὁ ἀπο-
φανὼν ὑποφέρει φοβερῶς ἐκ τοῦ βάρους τοῦ
ἐπιτεθέντος χρώματος καὶ ὅσον ὀλιγώτερον βα-
ρὺ εἶναι τοῦτο τόσον ὁ ὑπ' αὐτὸ προσφιλεῖς
τῶν νεκρὸς ἀνακουφίζεται καὶ εὐχαριστεῖ-
ται!.. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ἐγ-
κληματικὸν οἱ ἴδιοι νὰ καταχνῶνῳσι τοῦτον εἰς
βάθος 1.30 μ. ρίπτοντες ἐπ' αὐτοῦ 5 κυβικὰ
μέτρα χρώματος καὶ εὐχόμενοι κατόπιν «νὰ εἶ-
ναι ἐλαφρόν τὸ χῶμα ὅπου τὸν ἐσκέπασε...» Ἡ
πράξις τῶν ἀποδεικνύει τοὺς εὐχομένους μω-
ρούς, ἂν μὴ κακούργους. Ἐὰν οἱ ἐπιζῶντες ἄ-
πιστοι συμπάσχωσι μετὰ τοῦ ἐκλιπόντος, δέον
ἢ νὰ καλύψωσι τὸ πτώμα διὰ πάχους μόλις 2
ἐκ. μ. χρώματος (καὶ πρὸς τοῦτο ἡ εὐχὴ καὶ ἡ
παράκλησις δέον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν...νεκρο-
θάπτην μετ' ἀναλόγου φιλοδωρήματος), ἢ νὰ
ἀπορρίψωσι τοῦτο ἄταφον, μακρὰν τῶν κατω-
κηνέων τόπων.

Ἀμφίβολον, ὅμως εἶναι ἂν εἰς ἑκατέραν τῶν
περιπτώσεων τούτων θὰ συμφωνήσῃ ὁ κ. Στρα-
καλῆς, Διευθυντὴς τοῦ Ὑγειονομικοῦ Κέντρου
Λαρίσης. Διὰ τοῦτο ἡ ἄνοια αὐτῶν εἶναι ἐκδη-
λος, διότι ἐκεῖνο δι' ὅπερ ὁ νεκρὸς οὐδόλως
στενοχωρεῖται οὐδὲ μέλλει αὐτῷ, τοῦτο ἐμποιεῖ
θλίψιν καὶ στενοχωρίαν κατεργάζεται τοῖς ἐπι-
ζῶσιν.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ. ἀ.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Λιτανεῖαν τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ.
ΔΡΑΜΑΣ, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-
τόκου, Διακρίνονται οἱ Κληρικοὶ μας Ἱερεὺς Μιχ. Ν.
Σαββόπουλος καὶ Ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἐρμογένους.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Ὅσακις ἡ σκέψις μου περυσίζει εἰς τὸ χαριτωμένον αὐτὸ χωρίον τῆς Χαλκιδικῆς, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῶ μιαν χαράν, ἕνα ἐνθουσιασμόν, διότι εἰς τὸ μικρὸν μέρος ἐκεῖνο συνήντησα ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν τῆς κατὰ Χριστὸν Ἀγίας Ζωῆς. Συνήντησα ἀκόμη τὸν ζῆλον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα καὶ ὁμόνοιαν τῶν Χριστιανῶν, τὴν φιλοξενίαν καὶ καλωσύνην τῶν κατοίκων.

Ἡτύχησα νὰ δῶ τοὺς εὐσεβεῖς κατοίκους συγκεντρωμένους κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἱερᾶς λειτουργίας εἰς τὸν μέγιστον (διὰ χωρίον) ναὸν τῶν, τῶν Ἀγίων Κων)νου καὶ Ἑλένης, ὅστις ὑπῆρξε προῖόν προσωπικῆς ἐργασίας. Ὁ εὐλαβέστατος ἱερεὺς τῶν, πατὴρ Γεώργιος Τσιρέλας συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὀλίγων κληρικῶν, ποὺ τιμοῦν τὴν ἱερωσύνην τῶν καὶ ὀφελοῦν τὸ ποίμνιόν τῶν. Γόνος πολυμελοῦς εὐσεβεστάτης οἰκογενείας, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον παράγοντα τοῦ παραρτήματος. Ἡ οἰκογένειά του σοῦ χαρίζει τὴν ἀνακούφισιν τῆς Ἀβραμιαίας καλωσύνης. Πλησίον του καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας του ἐργάζεται μαχητικώτατα τὸ ὑπὸ τὸν ἀκαταπόνητον πρόεδρον κ. Τσάμην Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Ἐχουν ἐπιβληθῇ εἰς τὴν Συνείδησιν τῶν ὁμοχωρίων τῶν καὶ ἀγαπῶνται ἀπὸ ὅλους. Δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Παραρτήματος — τῶν Ἀγίων Κων)νου καὶ Ἑλένης — ὅλοι προσέτρεξαν εἰς τὸν Ναόν. Εἰς τὸ Παράρτημα τῶν Βασιλικῶν ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι καὶ ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τοῦ χωρίου τῶν, διότι οἱ εὐλαβεῖς Βασιλικῶται τὴν μεταβάλλουν εἰς πραγματικὴν φωνήν, ἀκουομένην εἰς τὰς πλατείας τοῦ χωρίου, εἰς τὸ καφενεῖον καὶ παντοῦ. (Διατὶ καὶ ἄλλοι νὰ μὴ συμβαίνει;).

Εἰς τὰ Βασιλικά διατηρεῖται ἀμμιγῆς ὁ τύπος τῶν Μικεδόνων, οἱ ὅποιοι εἶναι περισσότερον Ἑλληνες ὢν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, διότι ἀκριβῶς ἐστήριξαν τὸν πατριωτισμὸν τῶν ἐπὶ τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εὐσεβείας καὶ δὲν ἐμολύνθησαν ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνηθικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀποστασίας.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας στηρίζεται ἀδικοσελῶς ἐπὶ τῶν ἀγνῶν συνειδήσεων τῶν ἀφανῶν χωρικῶν μας.

Μία δὲ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν προσφέρει ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν εἰς τὸν Ἑθνικόν μας πολιτισμόν, (καὶ τὴν ὁποίαν ἴσως δὲν ἔχομεν ὑποπευθῇ οὔτε ἡμεῖς) εἶναι ἡ διατήρησις τοῦ συντηρητικοῦ πνεύματος καὶ ἡ διαφύλαξις τοῦ θησαυροῦ τῶν παραδόσεων τὰς ὁποίας ἀπειλεῖ νὰ συμπαρασύρῃ ὁ ἀφρισμένος χεῖμαρρος τῆς ξενομανίας.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς συγχαίρω θερμῶς τὸν εὐλαβέστατον ἐφημέριον Π. Γεώργιον Τσιρέλαν, τὸ ὑπὸ τὸν κ. Τσάμην ἀκαταπόνητον

Διοικ. Συμβούλιον διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν καὶ εὐχομαι ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἐνισχύῃ· θὰ ἦτο δὲ παράλειψις ἐάν δὲν συνέχερον καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν συνεργάτην τῶν, κ. Στέργιον Παπαγιαννοῦλην ὅστις δὲν ἐμέθυσε ἀπὸ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ζῆλον τοῦ ἀγῶνος.

Ὡς ἐπίλογον τονίζω τὴν τεραστίαν σπουδαιότητα τῶν παραρτημάτων μας διὰ τὴν νικηφόρον ἔκβασιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ συνιστῶ εὐλαβῶς εἰς τὸν ἱερόν ἡμῶν κληρὸν καὶ λοιποὺς ἀρμοδίους νὰ προσέξουν περισσότερον τὰ παραρτήματα διότι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ μαχητικὰ καὶ ἀπόρρητα φυλάκια εἰς τὴν ὥρα καὶ σκληρὰν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας.
Ἕνας Ἐπισκέπτης

Ἀπὸ τὸ ἑορτολόγιον
τῆς Ἐκκλησίας μας

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τὴν Ρώμην, ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ ἐπιφανῆς καὶ γενναῖος στρατηγὸς ὀνομαζόμενος Πλακίδας. Οὗτος ἦτο εὐσπλαχνικός καὶ καλὸς ἀνθρώπος ἀλλ' εἰδωλολάτρης. Ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ συνδέεται μὲ ἓν δράμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἀποιοιαν ἡμέραν εἰς τὸ κυνήγιον. Ἐνῶ δηλαδὴ κατεδίωκε μιαν ἑλαφὸν εἶδεν ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ καὶ ἤκουσε φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ: «ὦ Πλακίδα διατὶ μὲ καταδιώκεις, ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός».

Τόσον συνεπαράχθη ὁ στρατηγὸς ὥστε δὲν ἐπανεθρεν τὴν γαλήνην του παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα τῶν. Οὕτω ὁ στρατηγὸς Πλακίδας γίνεται Εὐστάθιος, ἡ σύζυγός του Τατιανὴ Θεοπίστη καὶ τὰ τέκνα τῶν λαμβάνουν τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα Ἀγάπιος καὶ Θεόπιστος.

Καὶ τὰ πράγματα κατ' ἀρχὰς ἐπῆγαιναν καλῶς, ἕως ὅτου ἀργότερον αἱ ἀνεξερευνήτοι βουλαὶ τοῦ Κυρίου ἔρριψαν τὸν Εὐστάθιον εἰς μιαν περιπέτειαν ποῦ μόνον μὲ τὴν τοῦ Ἰωβ δύναται νὰ παραβληθῇ. Πάντα τὰ πλούτη τὰ ἔχασε, τὰ τέκνα του δι' ἀρετὸν καιρὸν εἶχον ἐξαφανισθῇ καὶ χαθῇ, ἡ σύζυγός του συιελήφθη ὑπὸ πειρατῶν αἰχμάλωτος, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ἐστερήθη καὶ τοῦ ἀξιώματός του ἐπειδὴ ἦτο χριστιανός. Ὁ Μεγαλομάρτυς Εὐστάθιος τὰ ὑπέμεινε ὅλα μὲ ἀξιοθαύμαστον θάρρος καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ τοῦ ἔδιδε ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστόν. Οὔτε ἐγόγγισεν οὔτε διεμαρτυρήθη. Ἐστάθη ἀκέραιος καὶ πιστὸς εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ δὲν ἤργησεν νὰ ἔλθῃ. Ὅχι μόνον ἡ σύζυγός του ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τὰ τέκνα του ἀνευρέθησαν ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνέκτησεν διότι ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀνέθεσεν σπουδαίαν ἐκστρατείαν. Καὶ ὅλα ταῦτα ἐστερέωσαν τὴν πίστιν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν δόξαν τοῦ χριστιανοῦ Εὐσταθίου.

Εἰς τοὺς παραγμένους ὁμῶς ἐκείνους χρό-

νους τῶν διωγμῶν ἦτο παρακεκινδυνευμένον νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ κηρύττῃ τὸν Χριστόν. Ὁ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος Εὐστάθιος μὲ ὄλην τὴν οἰκογένειαν εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον ἐπειδὴ ἠρνήθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐτέθησαν εἰς τὴν κοιλίαν χαλκίνου βόδου καὶ ἐκάησαν ζῶντες. Ὁ μαρτυρικὸς ὅμως θάνατός του τὸν ἀνέδειξε νικητὴν τῆς αἰωνιότητος. Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην του τὴν 20 Σεπτεμβρίου.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μία εἶναι ἐκεῖνη, ἣτις παρασκευάζει τοὺς ἐλευερινούς οἱ ὅποιοι, ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ θέλουν νὰ ἀποκτήσουν καὶ συναθροίσουν.

Ἄλλη ἐκδήλωσις τῆς φιλαργυρίας εἶναι ἐκεῖνη, ἣτις κάμνει νὰ μετανοοῖν, ἐκείνους οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἅπασι περιφρόνησαν τὰ χρήματα νὰ τὰ ἐπιθυμοῦν πάλιν, ἂν καὶ προσέφερον αὐτὰ εἰς τὸν θεόν.

Τρίτη δὲ ἐκδήλωσις εἶναι αὕτη κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφοῦ ὁ Μοναχὸς ποτισθῇ μὲ ἀπιστίαν καὶ χλιαρότητα ἐμποδίζει τοῦτον νὰ ἀπαλλαγῇ τελείως τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων, ὑποβάλλουσα εἰς αὐτὸν τὸν φόβον τῆς πενίας καὶ τὴν δυσπιστίαν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ θεοῦ, ἀποδεικνύουσα παραβάτην ἐκείνων τὰ ὅποια κατωμολόγησεν, ὅταν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν κόσμον.

Αὐτῶν τῶν τριῶν ἐκδηλώσεων τὰ φαινόμενα, αὐστηρῶς, καθὼς εἴπομεν, κατακρίνει ἡ Θεία Γραφή.

Διότι, ὁ Γιεζή, ἐπιθυμήσας νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα τὰ ὅποια πρότερον δὲν εἶχεν, ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν προφητικὴν χάριν τὴν ὁποίαν ὁ Διδάσκαλος ἤθελε νὰ ἀφίσῃ εἰς αὐτόν, κατὰ κληρονομικὴν τάξιν καὶ ἀντὶ εὐλογίας, διὰ τῆς κατάρτας τοῦ Προφήτου, ἐκληρονόμησεν αἰωνίαν λέπραν. Καὶ ὁ Ἰούδας, ἐπιθυμήσας νὰ λάβῃ χρήματα τὰ ὅποια πρότερον περιεφρόνησεν ἀκολουθήσας τὸν Κύριον, ὅχι μόνον διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Δεσπότη ὀλισθήσας ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ αὐτόν, τὸν ἐν σαρκὶ βίον, διὰ βιαίου θανάτου ἐσφράγισεν. Ὁ δὲ Ἀνανίας καὶ ἡ Σάπφειρα, κρύψαντες μερικὰ ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια κατεῖχον, ἐτιμωρήθησαν μὲ θάνατον, διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ ὁ Μέγας Μωϋσῆς εἰς τὸ Δευτερονόμιον παραγγέλει μυστικῶς εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ λόγῳ λιποψυχίας παραμένουσιν ἀνεχόμενοι τὰ γῆϊνα, «εἴτις ἐστὶν ἄνθρωπος περὶ φόβου καὶ τῇ καρδίᾳ δειλός, οὐκ ἐξελεύσεται εἰς πόλεμον. Πορευέσθω δὲ καὶ ἀναλυέτω εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, μήποτε πτοεῖσθαι ποιῇ τὰς καρδίας τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ».

Εἶναι τίποτε σφαιρότερον ἢ ἀσφαλέστερον τῆς μαρτυρίας ταύτης! Δὲν μανθάνομεν ἐξ αὐ-

τῆς, ὅτι οἱ ἀποχωριζόμενοι τοῦ κόσμου πρέπει τελείως νὰ ἀπομακρύνωνται καὶ μόνον οὕτω νὰ ἀρχίζουν τὸν πόλεμον καὶ ὅχι μὲ τὸ νὰ ρίπτουν διδαχὴν φαῦλον καὶ διεφθαρμένην, νὰ ἀνατρέπωσι τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴν τελειότητα καὶ νὰ ἐμβάλωσι τούτους εἰς δειλίαν; Καὶ πιεζόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῶν πλάνην καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φιλαργυρίας δὲν παραλογίζονται μὲ τὸ νὰ ἐρμηνεύουν κακῶς τὸ καλῶς εἰρημένον ἐν τῇ θεῇ Γραφῇ, «μακάριον ἐστὶ μᾶλλον δίδόναι, ἢ λαμβάνειν»; Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου διδασκαλίαν τὴν λέγουσαν, «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανοῖς καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» ἐπίσης παραλογίζονται κακῶς ἐννοοῦν.

Διότι κρίνουσιν, ὅτι εἶναι μακαριώτερον ἀπὸ τὴν ἀκτημοσύνην τὸ νὰ ἐξουσιάζουν τὸν ἰδικόν των πλοῦτον καὶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην; Οἱ τοιοῦτοι ἄς γνωρίζουν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμον οὐδὲ θὰ φθάσουν εἰς τὴν μοναδικὴν τελειότητα ἐφ' ὅσον ἀσχημονοῦν διὰ τὸν Χριστόν, διότι ὁ Ἀπόστολος ἀναλαμβάνει τὴν πτωχείαν καὶ τοὺς ἐργαζομένους, δι' ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶσιν, ἵνα δι' ἔργου ἐκπληρώσωσι τὴν μοναδικὴν ὑπόσχεσιν καὶ συνδοξασθῶσιν οὕτω μετὰ τοῦ Ἀποστόλου. Τούτους οἵτινες διασκορπίσαντες τὸν παλαιόν των πλοῦτον ἐν πείνῃ καὶ δίψῃ ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι ἠγωνίσθησαν μετὰ τοῦ Παύλου, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Διότι ἂν καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ νὰ ἔχητις παλαιόν πλοῦτον, εἶναι ἀναγκαιότερον πρὸς τελείωσιν δὲν κατεφρόνησε τῆς ἀξίας αὐτοῦ, λέγων ἄλλος τε ὁ ἴδιος ὅτι ἐπίσημος ἐγένετο καὶ Ρωμαῖος πολίτης.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις οἵτινες ἐπώλουν τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ἀγρούς των καὶ κατέθετον τὸ ἀντίτιμον τούτων εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων δὲν θὰ ἐπραττον τοῦτο, ἂν δὲν ἐγνώριζον ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διὰ τρόπου μυστικοῦ καὶ ἠθικωτάτου διὰ τῶν ἰδικῶν των χρημάτων ἐτρέφοντο καὶ διὰ τῶν κόπων ἐκείνων καὶ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ πλήθους.

Σαφέστερον δὲ περὶ τούτων διδάσκει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Ρωμαίους. «Νῦν δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ διακονῆσαι τοῖς Ἀγίοις εὐδόκησαν γὰρ καὶ ὀφείλεται αὐτῶν εἶσι».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡμετέρου γίσιμ. ἀγωνιστρίας

Ἡ μακαρία ψυχὴ τῆς ἀειμνήστου Εὐγενίας Μοναχῆς Κουβῆ λαᾶ ἐπτεόγισε πρὸς τοὺς κόσμους τῆς αἰωνίας χαρᾶς. Ἡ ἀειμνήστου γερόντισσα ἐργάσθη μὲ αὐταπάνησιν καὶ ζῆλον εἰς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα, ἐκδασπνήσασα κυριολεκτικῶς ἐαυτὴν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Ἰδρυσεν μετ' ἄλλων γυναικῶν τὸν Φιλανθρωπικὸν Σύλλογον «Εὐποιῶ». Ὁ Κύριος ἄς τὴν ἀναπαύσει.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Οἱ κουμπαραδες

Εἰς ὁρισμένας ἐνορίας τοῦ Παιραϊῶς π.χ. τῆς Ἀγ. Σοφίας, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου κ.λ.π., οἱ ἐφημέριοι ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς ἐνορίτας των πρωτότυπον σύστημα φορολογίας. Διανέμουν ἄδειους κουμπαραδες διὰ νὰ τοὺς ἐπιστραφοῦν γεράτοι. Σύστημα ὄντως εὐφυέστατον καὶ σοφιστικόν.

Διότι εἶναι πρόχειρος ἡ ἀπάντησις των, ὅτι τοῦτο γίνεται «προαιρετικῶς», βέβαιον δὲ τὸ κέρδος, διότι οὐδεὶς ἐπιστρέφει—ἀπὸ ἐντροπὴν—τὸν κουμπαρα εἰς τὴν κατὰστασιν πού τὸν παρέλαβε.

Καὶ τοὺς μὲν εἰσηγητάς, δίκαιον εἶναι ὡς ἐφευρέτας νὰ τοὺς τιμήσωμεν, ὡς ἱερεῖς ὅμως πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι τοιαῦται ἐνεργεῖαι εἶναι ἀμφιβόλου ἠθικῆς ἀξίας.

Ἄν λοιπὸν προτιμοῦν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐφευρέτου ὡς συνεχίσουν ἴσως μάλιστα νὰ διαπρέψουν. Ἄν ὅμως ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν ἐνοριτῶν των, πρέπει νὰ ἀποκηρύξουν τοὺς κουμπαραδες. Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὅπου γεμίζουν οἱ κουμπαραδες ἀδειάζουν αἱ συνειδήσεις.

Εἰς μνήμην τοῦ Ἀγίου Προέδρου

Ὁ κ. Ἀριστείδης Ζαχαρίας κατέβαλεν εἰς μνήμην τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πρ. Φλωρίνης Κυροῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου του.

- 1) Εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος δεχ. 400.
- 2) Εἰς τὸ Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» δεχ. 400. καὶ
- 3) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μορὴν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου δεχ. 350.

Ἐπιστολαὶ Συνεργατῶν

Μᾶς ἀπεστάλη ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ ἐξαίρετου καθηγητοῦ κ. Δήμου Γυφτοδήμου, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, δι' ἧς μὲ φλογερὸν ζῆλον παρακαλεῖ τὸν παλαιὸν φίλον καὶ συμμαθητὴν του, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν εἰς τὸσον σεβαστὸν πλῆθος Ἑλλήνων. Συγχαιρομεν τὸν Συντάκτην κ. Γυφτοδήμον καὶ ἐλπίζομεν ὃ ἀξιότιμος κ. ὑπουργὸς νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Τοιαῦται ἐπιστολαὶ καὶ ἀναφοραὶ πάντα ὀφελοῦν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογίατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογίατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριν Καλοσεκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐὶ κάνει ἡ Κυβέρνησις;

Εἰς τὰς Καλάμας ὀργιζέται ἡ αὐθαιρεσία τοῦ Ἐπι-σκόπου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου Δασκαλάκη καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Πατακιά. Οὗτω διὰ πολλοστήν φορὰν ὁ πολυπαθὴς κ. Νικόλαος Συναγῆς ἐσφύρη βιαιῶς, ἀπεσχηματίσθη καὶ τὸν ἐκούρευσαν (ποῖος νόμος ἐπιβάλλει ὡς ποινὴν τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ σώματος καὶ τῆς κόμης;) διακωμωδῆσαντες ἐναντὶ ἱερῶν γέροντα καὶ φιλήσυχον πολιτῆν. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν τὰ ἀρμόδια ὄργανα ἀναφέρουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰς αὐθαιρεσίας αὐτὰς δι' αὐτὸ καταγγέλλοντες τὰς βαναύσους καὶ σκληρὰς αὐτὰς ἐνεργείας εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τοὺς κ.κ. ὑπουργοὺς τῆς Δικαιοσύνης καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ὡς ἀρμοδίους, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπανειλημμένως μᾶς ὑπεσχέθησαν καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἀναλάβουν τὰς κυβερνητικὰς εὐθύνας τῆς χώρας μας, θὰ μᾶς προστατεύσουν ἀπὸ τὰς φρικτὰς αὐτὰς αὐθαιρεσίας.

Θέτοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν των, ἀναμνηρόμεν νὰ ἀντιδράσουν σχετικῶς καὶ αὐτὴ ἡ ἀντίδρασις θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπόδειξις τῶν εὐληκρινῶν των διαθέσεων, περὶ ὧν δὲν ἀμφιβάλλομεν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἐν Δράμα Πῆμα Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας μὲ Πρόεδρον τὸν κ. Μιχ. Κ. Ἑλληνίδην, καὶ ἐπὶ τῇ 1ῃ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀιμινήστου Ποιμενάρχου μας Μητροπολίτου Κυροῦ Χρυσοστόμου κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἐτέλεσεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱερασχῶν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν μετὰ θείαν λειτουργίαν καὶ ἱεροῦ ἑτησίου μνημοσύνου τοῦ ἐκλιπόντος Ποιμενάρχου μας.

Συνελευσάμεθα οἱ Κληρικοὶ μας Ἱερεῖς Μιχαὴλ καὶ ὁ ἱεροδιάκονος Σπυρίδων ὅστις καὶ ἐξεφώνησε νὸν κατάλληλον λόγον διὰ τὸν ἐκλιπόντα Ἀγιον Ποιμενάρχην μας κατασυγκινήσας τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἀπὸ τὰς ἀρχαιρεσίας τῶν παραρτημάτων μας

Τὸ δραστήριον Σωματεῖον Θεσσαλονίκης «Θρησκευτικὸν καὶ Ἐθνικὸν Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης» ἀποτελεῖ ἕνα πολύτιμον ὄργανον τοῦ Ἀγῶνος μας. Τὰ μέλη του ἐργάζονται μὲ ἀγάπην καὶ ζῆλον διὰ τὴν Ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐχει καὶ νῦν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Νέστορος. Τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1956 ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι, καθ' ἃς ἀνεδείχθη νέον Α.Σ. μὲ τὴν ἐξῆς σύνθεσιν: Ἀργύριος Ἀργυρίου, πρόεδρος, Ἀντώνιος Παρμενίδης ἀντιπρόεδρος, Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος, γεν. γραμματεὺς, Θεόδωρος Ἀρχοντόπουλος, ταμίας. Χρήστος Παπαδόπουλος, Ἰωάννης Ἀντωνιάδης, Θεμιστοκλῆς Ἰωάννου μέλη.

Εἰς τὸ νεοκλεγέν Α.Σ. εὐχόμεθα καλὴν καὶ ρυθμικὴν σταδιοδρομίαν.

Μνημόσυνον τοῦ Ποιμενάρχου μας

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας (κ. Ι. Καραγάλιου) ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης τοῦ αἰμινήστου Πατρός καὶ Ποιμενάρχου Κυροῦ Χρυσοστόμου. Τὸν ἐπιμνημόσυνον ἐξεφώνησε ὁ ἐφημέριος Π. Νικόλαος Καπετάνης. Παρηκολούθησε δὲ καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος κ. καὶ κ. Καν. Ζαχαρίου.